

[Morten Lange.]

rende klassiske midler i hovedsagen er udtømt i deres virkning. Det er ikke noget, der er enestående for Danmark, det er et problem, som hele den vestlige verden er stillet over for. Vi er kommet til en ny fase i økonomien, hvor vi givetvis må have en nytænkning. Jeg forstår, hr. Niels Helveg Petersen gerne vil vende tilbage til at raffinere de gamle tanker. Det kan de måske blive bedre af, men det er bare ikke nok, hvis det er en nytænkning, der er nødvendig.

Det er vel nok mest karakteristisk, når vi ser på det, som er vores hovedproblem ikke alene her, men i det hele taget inden for det økonomiske system, vi tilhører. Det er det stigende, meget hårde inflationstryk; tillægsbevillingsloven viser det, og det dokument, vi har fået fra budgetministeren i dag om, hvorledes perspektiverne for den ændrede økonomiske udvikling i det kommende finansår ser ud, understreger yderligere, at inflationen har fået et tempo, som er nyt for os. Det er noget, der griber dybt ind i befolkningens tænkesæt. Man skal være overordentlig opmærksom på udviklingen for at finde ud af, at en skikkelig lønudvikling og prisudvikling for et år under den nuværende inflations tryk er plus 10-12 pct., som det efterhånden begynder at nærme sig. Det er overordentlig betænkeligt og noget, som mere end noget andet kræver politisk agtpågivenhed, og derfor er netop langsigtede løsninger ud fra dette problem overordentlig væsentlige.

Desværre slår denne inflationsbølge igenem på — efter mit skøn og mine iagttagelser — næsten den mest ubehagelige måde, den kan slå igennem på. Den slår først og fremmest igennem i det sidste år på meget stærke prisstigninger på det jævne forbrug, på rugbrød og andre af disse overordentlig jævne anvendelser af midler, noget mindre på hårde hvidevarer, turistrejser til udlandet osv. Nu er jo efterhånden de fleste borgere i dette land undergivet et vist luksusforbrug, og vi kan da se på med glæde, at vi er kommet så langt, men det er alligevel nok forskelligt, med hvor stor kraft det indgår i de enkeltes budget, og jeg synes, det er ganske typisk og overordentlig bekymrende, at det er de ting, som vægter mest i de små budgetter, hvor prisstigningerne er slået

hårdest igennem. Det gælder altså i forbløfende høj grad fødevarerne, og da må jeg sige, at dér har vi modstykket til De europæiske Fællesskabers velsignelse; de er vel ikke skyld i hele stigningen, men de er givetvis skyld i, at vi har vanskeligheder ved at holde denne sektor under kontrol.

Jeg må sige, at på dette område er regeringen beklageligt initiativløs. Vi prøvede på at overbevise regeringen om, at de foranstaltninger, vi havde til at holde priserne nede i mælkesektoren, burde vi have opretholdt. Man diskuterede lidt, om de stred mod EF-reglerne, og det kan man for min skyld fortsætte med at diskutere, men jeg er til gengæld overordentlig sikker på, at havde man opretholdt ordningen, så havde vi ikke fået nogen bandbulle fra Bruxelles, for den var i sig selv så utrolig fornuftig.

Man kan beklage, at regeringen valgte at gå kompensationsvejen i stedet for at holde kontrol over en bestemt prissektor, og jeg tror blot, det tjener til at understrege, at når vi mødes næste gang, må regeringen have fundet ud af, hvad den vil gøre ved prisstigningsbølgen i det, jeg vil kalde den brede ende, hvor den virkelig er slået igennem med en ganske særpræget kraft, som, så vidt jeg kan se, allerede nu har opspist en væsentlig del af de lønfremgange, som overenskomstforhandlingerne gav.

Jeg tror, at det virkelig er en af de opgaver, regeringen må bruge sin sommer til, at finde et præcist initiativ på dette område. Der er flere muligheder, men uden initiativ løser man ikke denne meget væsentlige af-fødding af EF-medlemskab og af inflation.

Jeg siger disse ting indledningsvis, for jeg tror, det hører til det allervæsentligste i det kommende program for dette lands styring, og det er et af de steder, hvor regeringen foreløbig dårlig nok har præsenteret os for så meget som en skitse, så det er i virkeligheden et område, hvor vi med styrke må fremhæve, at initiativ er fornødent.

Jeg skal derefter vende mig ganske kort til at kommentere en vurdering af den bolig-løsning, som vi forhåbentlig bliver i stand til at vedtage i dette ting i morgen. Den har været kritiseret fra de borgerlige partiers side, og det har de jo lov til, man har lov til at kritisere et forlig, man ikke selv er part i. Men jeg havde forventet, at man fra den side dog ville have understreget, at dette